

Phẩm (17*): CHUYỂN PHÁP LUÂN

(Phẩm này là một dị bản dùng để tham chiếu với phẩm 17: Độ Năm Tỳ-kheo ở đầu quyển IV)

Nguyện thành, lòng vui mừng
Hân hoan dưới cây chúa
Ngồi nhìn cây bảy ngày
Không ăn, đầy vui mừng
Như vua mới lên ngôi
Tuần xét kho báu mâu
Kho mâu Phật cũng vậy.
Trước xem xét các pháp
Dùng mắt Phật nhìn khắp
Thấy rõ hết thế gian
Biết đời theo tà đạo
Thuyết mê của Lục sư
Pháp mâu nhiệm khó hiểu
Người ngu hiểu Nê-hoàn
Giác các giác bậc nhất
Ý muốn vào vắng lặng.
Trời Phạm thân diệu nhất
Phương tiện thấy thẳng ngay
Biết Phật đời trước thệ
Phát tâm muốn xuống trần
Dùng thiện làm ích đời
Lời mâu thỉnh mưa pháp
Mền dạ như mặt nhật
Hiện hiện xuống cõi trần
Liên đến trước Đức Phật
Cúi đầu lễ chân Phật
Đứng bên Phật rất sáng
Như gió thổi cây vàng
Mắt lành nhìn không chán
Cung kính bạch Phật rằng:
“Xin nhớ thệ quả cảm
Thí cam lộ cho đời.
Người đời như sen
Hoa đẹp tuyệt trần
Nở ngang mặt nước
Hoặc khỏi mặt nước
Chúng sinh kính ngưỡng
Mặt trời Phật xuất
Mong ngày tâm mở
Như hoa trong ao
Ngoài Phật Thế Tôn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Không ai có thể
Từ ngục sinh tử
Vớt chúng sinh lên
Cũng giống như vua
Chuyển luân thuở xưa
Cứu chúng sinh khổ
Dùng mười hạnh lành
Đã khuấy lên được
Biển sâu trí tuệ
Được loại thuốc pháp
Cam lộ thần kỳ
Muốn dùng trị dứt
Bệnh khổ chúng sinh.
Nên mở tuệ thí
Chia thuốc cam lộ
Ngài đã qua được
Các biển khổ sâu
Xin dùng thuyền pháp
Độ các chúng sinh
Như người đi buôn
Chìm đắm biển khơi
Tìm cách cứu giúp
Như thuyền trưởng tài
Bệnh khổ trần lao
Rất là tệ ác
Chúng sinh bệnh lâu
Không gặp thầy giỏi
Y Vương tối thượng
Xuất hiện ra đời
Nay nên trao cho
Thuốc hay, pháp thần.
“Tướng khói” như mây
Lọng che rất dày
Lửa dâm hừng hực
Đốt cháy trời, người
Ngài đã no đủ
Nên thương chúng sinh
Xin dùng nước pháp
Cho tất cả no.
Ngài đã trừ diệt
Tất cả ngu tối
Lòng sáng trí tuệ
Như cây đèn lớn
Ngu tối che lấp
Con mắt thế gian

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Xin ban đèn pháp
Soi sáng tâm ngu.
Ngài đã được uống
Phật trước có dạy
Dòng sông lời nói
Như bậc Tiên xưa
Xin từ miệng mẫu
Thương xót ban ra
Lời nói thanh tịnh.
Như nước sông Hằng
Núi cống cao mạn
Rất cao hiểm trở
Dùng chày tuệ cứng
Đập nát không còn
Xin lại nguyện dùng
Chày pháp tuệ này
Đem cho chúng sinh
Đập núi mạn nát.
Tâm tính nhiễu động
Nay đã điều phục
Trói dùng dây tuệ
Xem xét rõ ràng
Nguyện ban cõi thế
Ý điều thanh tịnh.
Trí tuệ vững chắc
Sợi dây trói buộc
Người tâm nhân từ
Ban cho lòng Từ
Chúng sinh từ lâu
Rơi vào đường tà
Bậc thầy dẫn đường
Nay đã ra đời
Xin dẫn đời khởi
Đồng rộng sinh tử.
Sau Phật Ca-diếp
Đời đều tối tăm
Chìm đắm mê hoặc
Đêm dài trần lao
Cúi xin Thế Tôn
Đánh chuông trống lớn
Chánh pháp vang lên
Thức tỉnh giấc nồng”.
Bậc Phạm thế gian
Nhận lời Phạm thiên
Âm tịnh nhiệm mẫu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sẽ nói giáo pháp.
Phạm thiên được nghe
Hết sức vui mừng
Lễ dưới chân Phật
Rồi bay lên không.
Bấy giờ các lành
Pháp khí bậc nhất
Hiệu là Phước điền
Công đức thế gian
Phật nhận tất cả
Chúng sinh cúng dường.
Bốn vua liền đến
Hiến dâng bốn bát
Đức Phật liền dùng
Năng lực thần thông
Hai tay ép lại
Hợp thành một bát
Bấy giờ liền nhận.
Hai người đi buôn
Trước thọ năm giới
Làm Thanh tín sĩ
Nhân đó phát tâm
Sẽ nói pháp rộng.
Mắt Phật mới nhìn
Người đáng được độ
Thì A-lan mất
Đã qua bảy ngày
Thấy Uất-đâu-la
Đã chết đêm qua
Nhân đó lại nhớ
Năm người thị giả
Nay muốn vì họ
Dứt tối đêm dài.
Phật đến thành lớn
Nước Ba-la-nại
Uy nghi, khoan thai
Như sư tử bước
Việc làm đã xong
Tướng tốt hiện rõ
Tuy đi một mình
Đức như đông đảo.
Có một đạt sĩ
Tên là Ni-kiên
Giữa đường gặp gỡ
Hết sức ngạc nhiên,

Xem tướng đoán mộng
Biết được lành dữ
Tám thứ sách đời
Mình ông nổi tiếng
Thấy đức tướng Phật
Xem xét kỹ càng
Khiêm tốn, cung kính
Mềm mỏng bạch Phật:
“Trong các đấm nhiễm
Mà không đấm nhiễm
Trong các căn động
Vắng lặng không lay
Nhìn thấy tướng mặt
Trong tâm nghi ngờ
Có lẽ không trí
Minh đạt đầy đủ
Nhìn kỹ tướng mặt
Sáng đẹp trong suốt
Chế ngự các căn
Việc làm tự tại
Quan sát nghi dung
Việc làm đã xong
Ai là thầy đó
Xin nói thật lòng!”
Bấy giờ Phật dùng
Âm thanh thanh tịnh:
“Trên trời, dưới thế
Ta không có thầy
Ta chẳng đến thầy
Tự nhiên giác ngộ
Ta chứng Phật đạo
Ông sẽ biết được.
Tự xưng là Phật
Đã thắng được tà
Ni-kiền như thế
Nên giác đã giác
Tất cả điều thắng
Đều đã thắng xong
Do điều thắng đó
Thành Nhất thiết trí.
Nay trước đi đến
Thành Ba-la-nại
Ta muốn ở đó
Đánh trống pháp lớn
Vì đời khổ não

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Xây dựng pháp lành
Khắp mời nhóm hội
Làm thượng khách pháp”.
Chỉ an thân mình
Đó không là lạ
Cứu giúp khổ nhọc
Một thân mình khổ
Rộng vì chúng sinh
Mà cầu điều lành
Công đức người ấy
Không thể tính lường.
Nếu dùng một thân
Vớt đưa đến bờ
Nếu lại thấy kẻ
Bị nước cuốn đi
Không khởi tâm Từ
Cứu người đang trôi
Bọn đó không thể
Xưng là đạo sĩ.
Nếu lại có được
Kho tàng trân báu
Không giúp người nghèo
Vậy là không được.
Tay cầm thuốc hay
Người sẵn sóc bệnh
Không cứu giúp bệnh
Cho quà ích gì?
Nếu thấy người mê
Bị đi lạc đường
Không chỉ đường chánh
Không gọi Đạo sư.
Nếu lại thấy người
Bị rắn độc cắn
Không cho họ chú
Dùng người làm gì.
Như tự đốt đèn
Có chỗ soi thấy
Do đó không thể
Đặt ân ở đây!
Phật dùng từ lành
Giáo hóa mọi loài
Nói pháp người nghe
Không sinh cống cao
Trong cây bảo đảm
Chắc chắn có lửa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Trong không có gió
Trong đất có nước
Chư Phật cũng vậy
Ắt có đạo thánh
Chứng được dưới cây.
Ba-la-nại nói
Tức thời khen lớn:
“Sâu xa không bì.”
Ni-kiền khen xong
Thuận đường ra đi
Tâm vui mừng bước
Chốc chốc quay nhìn
Mắt lành nhìn Phật
Mà không thỏa mãn
Phật thuận đường đi
Đến Ba-la-nại
Chim bay vui vẻ,
Ở trong vườn nai
Ánh sáng rực rỡ
Sáng chói thế gian
Như vua mặt trời
Vào vườn Mê hoặc.
Ưc Bảo, Ý Hảo
Biên Phương thứ ba
Thứ tư Mã Thị
Hiền Cư thứ năm
Lúc ấy năm người
Xa thấy Phật đến
Cùng nhau bàn luận
Nói với nhau là:
“Người ưa nghĩa đến
Chính ông Cù-đàm
Lui mất chí gốc
Đạo thuật không thành
Không đáng đón rước
Cũng không lễ bái
Thệ gốc đã mất
Không nên cung kính”.
Giao kết thế rồi
Ngồi yên không động.
Nói xong khoảnh khắc
Phật liền đi đến
Bồng nhiên bất giác
Làm trái giao kết
Giống như thân đất

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nâng cho đứng dậy
Có người đón rước
Người tiếp lấy y
Người đỡ bình bát
Người xếp chỗ ngồi
Bằng hình thức ấy
Phụng kính Thế Tôn
Vẫn không bỏ được
Lời đùa thế tục
Nhân đó Phật bảo:
“Đạo sĩ không thể
Trước Phật không nên
Kiêu mạn bất kính”.*

